

turde det dog vel være et tilstrækkeligt Bevis for, at der ikke er noget til Hinder for Ægteskabs Indgaaelse. Det er altsaa mit principale Standpunkt, at man lader denne Kundgørelse helt bortfalde som ganske overflødig. Vil man endelig have Kundgørelsen, kan jeg selvfølgelig ogsaa godt gaa ind derpaa. Men saa synes jeg dog, at det er en løjerlig Form at vælge, at Kundgørelsen skal slaas op i en Kasse med Glas og Jerntraad for. Det minder noget om den Maade, hvorpaa man i ældre Tid bekendtgjorde en Auktion eller efterlyste en bortløben Vædder. Men den er ikke tidssvarende mere. Hvorfor ikke lade Kundgørelsen indrykke i Statstidenden, naar vi dog nu have den? Noget lignende sker jo andre Steder. Man kunde da bruge den til Feuilleton; det vilde blive noget af den mest underholdende Læsning i Bladet. Men jeg ser, som sagt, ikke den allerfjærneste Grund til at fastholde denne Kundgørelse.

Jeg skal dernæst i Korthed blot berøre Lovforslagets § 20. Der gives en Bestemmelse om, at en Præst ikke mod sin Villie skal være pligtig til at vie fraskilte. Det finder jeg fuldstændig rigtigt. Men det hedder ogsaa: „Mener en Præst af religiøse Grunde ikke at kunne eller burde foretage den kirkelige Indvielse af et Ægteskab, skal han, forinden han nægter at foretage samme, raadføre sig med Menighedsraadet, og saafremt dettes Flertal ikke er enig med ham, forelægge Biskoppen Sagen“. Denne afgør saa efter foretagen Undersøgelse, om den kirkelige Indvielse overhovedet bør finde Sted eller ikke, eller i alt Fald om den paagældende Præst bør fritages for at foretage den. Jeg ved ikke, hvorfor Menighedsraadene skulle blandes ind i denne Sag. Det er allerede bemærket, at Menighedsraadene ere en midlertidig Institution, og for saa vidt er det ukorrekt at tage dem med her. Dernæst kan jeg ikke være med til at stemme for en Lov, hvor det overlades en Præst i Forbindelse med Flertallet af Menighedsraadet at afgøre efter deres Skøn, om et Medlem af Folkekirken skal kunne nyde den Ret, det normalt har til som saadant at faa kirkelig Indvielse af sit Ægteskab. Der bør dog ogsaa tages Hensyn til Folkekirkens Medlemmer, saaledes at de kunne faa dette Spørgsmaal afgjort paa en ensartet Maade for hele Landet. Som det her foreslaas, kan man, da der er Præster af alle mulige religiøse Afskygninger og Menighedsraad, hvis Flertal er af samme Opfattelse som Præstens,

tanke sig, at man kan faa helt forskellige Afgørelser af, hvad der er kirkelig Ret for Folkekirkens Medlemmer. Og det vilde være ganske urigtigt. Der maa derfor paa dette Punkt træffes en anden Ordning, hvis jeg skal kunne stemme for Loven. Det kan være vanskeligt nok at se, hvilken dette skulde være. Efter min Mening kan man, saa længe man ikke har noget andet kirkeligt Organ, der kan afgøre Sagen, ordne det saaledes, at Præsten henvender sig til sin Biskop for at faa Spørgsmaalet afgjort, om vedkommende har Ret til kirkelig Vielse eller ikke, og man skal fra Biskoppen kunne appellere til samtlige Landets Biskopper for at faa Spørgsmaalet afgjort. Det forekommer mig, at det er aldeles nødvendigt, at der er Ensartethed paa dette Omraade. Hvad bliver Folkekirken til, hvis man ordner det saaledes, at enhver Præst med Flertal i Menighedsraadet i saadanne Anliggender kan med suveræn Myndighed, uden at det kan appelleres nogetsteds hen, afgøre, hvad der skal være Ret for Folkekirkens Medlemmer? Jeg holder derfor fast paa, at dette Punkt aldeles nødvendigt maa ændres, hvis jeg skal kunne stemme for dette Lovforslag.

Sonne: Jeg skønner for mit Vedkommende ikke rettere end, at der, siden den foreliggende Sag blev behandlet her i Salen, ikke er forefaldet noget, der kunde give Modstanderne af obligatorisk borgerligt Ægteskab Anledning til at fravige deres Stilling lige overfor Kravet om dettes Indførelse. Det, der i det mellemliggende Tidsrum er sket, er nemlig dette, at man angaaende denne Sag har adspurgt det kirkelige Udvalg og fra dettes Flertal modtaget et Svar, der synes mig med al ønskelig Klarhed og Tydelighed at udtrykke, at den Frihed i dette Forhold, som man fra alle Sider anser for ønskelig, for ikke at sige nødvendig for Kirken, bør hidføres ved Indførelsen af det fakultative og ikke ved Indførelsen af det obligatoriske borgerlige Ægteskab. Nu udtalte imidlertid det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (S. Jensen), at der ikke var særlig Anledning til at fæste sig ved det kirkelige Udvalgs Votum i denne Sag, eftersom nogle Medlemmer af det paagældende Flertal havde erklæret sig for principielle Tilhængere af den borgerlige Ægteforening som eneste gyldig Form. Jeg kan absolut ikke give det ærede Medlem Medhold i denne Betragtning, thi ved deres Stemmeafgivning have de paagældende Medlemmer